

[Heilesen.]

bage et halvt år efter uden godkendelse, men med en henstilling om, at der samtidig blev indlagt et elektrisk varmeanlæg. Der blev så indhentet tilbud på et sådant anlæg, og sagen afgik da igen til ministeriet i januar 1951.

Sagen kom derefter tilbage i maj med en godkendelse af den udmærkede restaureringsplan, der nu ville komme til at koste ca. 150 000 kr., men uden løfte om noget statstilskud til det ca. 9 gange større beløb, end restaureringen ville have kostet efter forslaget fra 1942.

For at opnå et positivt resultat om et eventuelt statstilskud optog menighedsrådet en mundtlig forhandling med ministeriet, og daværende kirkeminister Jens Sønderup tog meget forstående på hele sagen. Jeg tror, at ministeren var meget pinlig berørt af hele administrationens indsats i denne sag. Overslaget blev nøje gennemgået, og ministeren forsøgte at finde poster, der kunne udskydes og billiggøre planen. Ministeren faldt straks over udgiften til varmeanlægget og spurgte menighedsrådet, om ikke dette kunne vente, hvilket menighedsrådet besvarede med et ja; men man var fra menighedsrådets side i højeste grad forundret over at erfare, at alt, hvad administrationen havde presset menighedsrådet til at vedtage af udgifter, skar ministeren med god vilje ned på. Ministeren gjorde også menighedsrådet opmærksomt på, at det var det, der var bygherre, og ikke administrationen. Den opfattelse havde menighedsrådet ikke haft tidligere under hele sagens forberedelse. Forhandlingerne resulterede i, at man fik tilsgagn om et meget betydeligt statstilskud, og at man nu kunne rejse hjem og tage fat på arbejdet.

Menighedsrådet havde forstået løftet om statstilskuddet således, at det ville blive givet for 2 på hinanden følgende finansår, men ved finanslovsforslagets fremlæggelse i oktober måned får man oplyst, at statstilskuddet er fordelt på 4 år, hvilket yderligere vanskeliggør sagens gennemførelse, og jeg må henstille til den højtærede kirkeminister, at statstilskuddet føres tilbage til de 2 år.

Det fremtrædende og uhyggelige i hele denne sag er, at man får et klart billede af, hvorledes administrationen søger at tilrane sig hele magten og afgørelsen — en administration, der helt er blottet for forståelse og hjælpsomhed. Endvidere fremgår det også klart, at der ved administrationens hjælp er skabt en monopolstilling for en vis

kategori af arkitekter, hvilket ikke lover godt for fremtiden.

Jeg er indforstået med, at der fra sagkyndig side skal være indsigt og kontrol med, at restaureringer af den omhandlede art sikrer bygningsstilen, men derfra og til, hvad der er sket i dette tilfælde, hvor administrationen har optrådt, så man skulle tro, at det var den, der var bygherre, og ikke menighedsrådet, er der meget langt.

Her har vi hele administrationen i en nøddeskal. 1942 forelå der et overslag for alle udgifter, 16 497 kr., i dag er det samme arbejde, når varmeanlægget fragår, anslået til 139 000 kr. Arkitekthonoraret overstiger i dag langt det beløb, som hele restaureringen ville have kostet i 1942. Alt i alt er der med hele udviklingen i denne sag skabt så store vanskeligheder for menighedsrådet i det lille Alstrup sogn, der kun tæller ca. 400 indbyggere, så man slet ikke kan se, hvorledes man i dag skal klare de økonomiske problemer.

Jeg henstiller til den højtærede kirkeminister at overvåge, at der ikke opstår gentagelsestilfælde, og at der ved ministerens indsats skabes en forsvarlig økonomisk basis for arbejdets gennemførelse.

Axel Sørensen: Jeg vil gerne her under finanslovsforslagets første behandling fremføre nogle bemærkninger, men også enkelte ønsker til den højtærede minister for offentlige arbejder. Det drejer sig om motorafgifterne og deres anvendelse og i særlig grad de afgifter, der er bestemt til vejformål. Nu er det jo sådan, at enkelte andre medlemmer her har fremført ønsker i så henseende, men det gamle ord om, at det hjertet er fuldt af, løber munden over med, skulle jo ikke være nogen hindring for at komme med disse ønsker.

Afgifterne af motorkøretøjer, inkl. benzinafgift, bestemt til vejene, andrager for 1950—1951 et beløb af ca. 250 mill. kr. Efter at motorafgifternes provenu er steget så stærkt, har man jo ændret fordelingsreglerne, hvorefter kommunerne fik tildelt $\frac{5}{9}$ og vejfonden $\frac{4}{9}$. Nu er der lagt loft over tilskuddene. Hvis denne begrænsning ikke var sket, ville, såvidt jeg kan se, amtskommunerne have opnået en dækningsprocent på omkring 120.

For indeværende år vil der af motorafgifterne være 70 mill. kr. til fordeling mellem kommunerne. Heraf får amtskommunerne 35 mill. kr. og sognekommunerne 25 mill. kr., medens resten fordeles til hovedstaden og købstæderne. Udover det således fordelte får kommunerne yderligere 25 mill. kr.,